

[J. S. Foget.]

paa den vittige Bølgelængde, men det skal der lidt mere Øvelse til, end det ærede Medlem har, for at det kan slaa an. Det ærede Medlem mente, at jeg havde misforstaaet Lovforslaget, idet det ikke var Landbrugets Forhold, der skulde debatteres. Det ærede Medlem var den første til at drage Landbrugets Forhold ind i Debatten, det ærede Medlem talte nemlig om Flæsk. Man har aldrig hørt, siger det ærede Medlem, at jeg har talt om en Nedsættelse af Tilskuddene til Landbruget. Det ærede Medlem er altsaa endnu ikke klar over, hvor alvorligt Landbrugets Arbejdsvilkaar hidtil har ligget, og hvor alvorligt de i Øjeblikket ligger, men det vilde være fuldkommen omsonst at forsøge at forklare det her; det har der været gjort Forsøg paa saa mange Gange fra Landbrugets Side og fra forskellige andre Sider ad den ene og den anden Vej, men man har ikke villet høre det, man har ikke villet forstaa det. Man mener, at man til Forsvar for det Lovforslag, som her foreligger, vil kunne sammenligne det ekstraordinære Tillæg til den i Forvejen sikrede Tjenestemandssstand med de smaa Tilskud, som man Tid efter anden har bevilget det Landbrugserhverv, som man ad Lovgivningens Vej har drevet ned i økonomisk Fortvivlelse.

Det ærede Medlem brugte et Udtryk, som jeg forstaaer kan passere her i Tinget, og som jeg altsaa for Eftertiden ogsaa maa kunne bruge, nemlig Udtrykket „grov Mund“. Hvis der skal være Tale om grov Mund, synes jeg, det er det ærede Medlem, der har anvendt den, jeg har ikke i nogen Maade anvendt Udtryk her, der kan betegnes som grove. Jeg har stillet Forholdene op, saaledes som de er; at jeg maaske har gjort det saa tydeligt, at det generer de Herrer en lille Smule, maa de virkelig finde sig i, det kan paa ingen Maade betegnes som grov Tale.

Til Slut siger det ærede Medlem, at han konstaterer, at jeg er paa Linie med min Partifælle i Folketinget. Denne Konstatation behøvede det ærede Medlem virkelig ikke at fremsætte her fra Landstingets Talerstol, det vil jeg haabe, jeg fortsætter med at være.

Hauch: Den stærkt personlige og overordentlig temperamentsfulde Strid mellem de ærede Medlemmer Hr. J. S. Foget, Hr. Malchau og Hr. Ch. Petersen skal jeg ikke blande mig i. Naar jeg har bedt om Ordet, er det foranlediget af en Udtalelse, dels af

den højtærede Finansminister, dels af det ærede Medlem Hr. Ch. Petersen.

Den højtærede Finansminister henviste til, at man burde forstaa Tjenestemændenes Kaar; og man burde unde Tjenestemændene en Løn for deres Arbejde som alle andre. Deri er jeg ganske enig. Jeg er af den Opfattelse, at et Samfund bør behandle sine Tjenestemænd saaledes, at de ikke bliver placeret som en Pariakaste i Samfundet, det vil intet Samfund være tjent med. Der har været Perioder under den forrige Krig — det skal jeg villigt indrømme —, hvor Tjenestemændenes Forhold var meget vanskelige, det har jeg for mit Vedkommende ikke glemt, men om det er rigtigt at placere dem saaledes, som de her er placeret, skal jeg ikke blande mig i, det har min Meningsfælle det ærede Medlem Hr. Stensballe udtalt sig om, og det skal jeg ikke fordybe mig i.

Den højtærede Finansminister sagde, at naar man nu vilde skære ned for Tjenestemændenes Vedkommende, saaledes som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget gav Udtryk for, var det, fordi det teknisk set var en let Maade at behandle Sagen paa. Men en større teknisk Behændighed end den, der blev udvist over for det danske Landbrug, da man den 1. September benyttede Lejligheden til at forandre Sterlingpolitikken, har jeg ikke nogen Sinde set i dansk Administration eller dansk Politik. Det var en saa ubetinget urimelig og haarrejsende Uret, man her begik over for dette Erhverv.

Jeg er meget vel vidende om, at den højtærede Finansminister havde den Opfattelse, at vi stod over for Tider og Forhold, som vilde medføre, at Landbruget kunde tage denne Mindreindtægt ved Fordelingen af de indtjente Midler under den fra Regeringens Side ganske vist ufattelige og uforstaaelige Forudsætning, at vi vilde faa stigende Afsætningsmuligheder for Landbrugets Produktion og stigende Priser. Men da det viste sig, at man ikke fik det, burde Regeringen have gjort sin Uret god igen, og der er netop i disse Dage, under de Forhandlinger, der finder Sted i et Rigsdagsudvalg, Lejlighed til at gøre den god igen. Jeg vil haabe og tro, at Regeringen og Flertallet her paa Rigsdagen under de Vilkaar, Landbruget har haft, har og, saa vidt menneskelige Øjne kan se, vil faa i den kommende Tid, vil benytte Lejligheden til, dersom man vil have Forstaaelse mellem Klasserne her i Landet, at gøre den Uret god igen, som man anrettede den 1. September. Jeg har ikke tabt Haabet og Troen paa, at det vil ske, men det forekommer mig, at der netop her